

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa N. spółki z o.o. w W.
przeciwko M. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), dowodząc, że Sąd Apelacyjny popełnił omyłkę ponieważ zamiast kwoty 508.7774, 68 zł powinien był zasądzić na jego rzecz kwotę 938.301,25 zł.

W związku z tą przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przesłanka oczywistej zasadności występuje w sprawie, w której zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Nie chodzi więc o sprawę, w której rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego. Charakter uchybień sądu pozwalających ocenić rozstrzygnięcie jako bezprawne winien być tego rodzaju, że są one dostrzegalne dla każdego przeciętnego prawnika od razu, bez wnikliwej analizy. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Po analizie zaprezentowanych w skardze argumentów (przy uwzględnieniu, że skarżący uważa uzasadnienie wyroku za wadliwe, a więc naruszające art. 328 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika (strona 45 uzasadnienia), jakie kwoty i z jakiego tytułu składają się na zasądzoną kwotę 508.774,68 zł. Skoro skarżący dochodził kwoty 1.379.495,59 zł, a zasądzono 508.774,68 zł, to część

oddalona powództwa wyraża się kwotą 870.720,91 zł co oznacza, że w tej części pobrane przez pozwanego opłaty zostały ocenione przez Sąd jako nie mające charakteru opłat nienależnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).